

Ζητιτική Θεάτρου

"Ένα δράμα και μία φάρσα"

Η «Πικραγαπημένη» του Μπεν-
βέντε και «Ο Τηλέμαχος τρύπωσε»
των Ν. Τσιφόρου και Π. Βασιλειάδη

ΣΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ

"Ένα δράμα αγρίου έρωτικού πάθους είναι η «Πικραγαπημένη» του Υακίνθου Μπεναβέντε, που παρουσιάζει ο θίασος Δημ. Μυράτ στο θέατρο Αθηνών.

Με τ' αραβωνιάσματά της, σε τόνο ήθογραφικό, με πολύ θόρυβο και κάπως μπλεγμένα, ώστε να μη μπορείς να φαντασθής την τραγωδία που θ' ακολουθήσει, αρχίζει. "Ως που πέφτει η τουφε-

κιά που ρίχνει νεκρό κάτω τον αραβωνιαστικό της. Η αυλαία της σκηνής κλείνει τότε, για να ξανανοίξει στη δεύτερη και τρίτη πράξι, η αυλαία της ζωής σε μια συγκλονιστικά δραματική φάσι της: "Όταν τ' αδέρφια του σκοτωμένου θα 'ρθούν να πάρουν πίσω το αίμα που χύθηκε, όπως πίστευαν, από τον άθωομένο δικαστικά ξάδερφο της «πικραγαπημένης». Θ' αποκαλυφθή πως το φονικό δεν τό 'κανε αυτός, αλλά ο ίδιος ο πατριός της, με δόγανο ένα μπιστικό του. Κρυφά και ένοχα την αγαπούσε και τρέλλα τον έπιανε με την ιδέα πως θα 'φευγε μακριά του. Κι' έκείνη τον άπωθούσε και τον μισούσε και πέταγε στα μούτρα της μάννας της το μίσος της γι' αυτόν τον κλέφτη της συζυγικής παστάδας, που άφησε εδειανή ο πραγματικός της πατέρας, ο πεθαμένος.

Αλλά ο Μπεναβέντε δεν είναι οπαδός του Φρόυντ και δεν νομίζει ότι όλα μπορούν να εξηγηθούν με το πλέγμα της Ή-ωθής είναι ότι η φάρσα αυτή ε-λκτρας. Φλογερή καθώς είναι ό χει τεχνικό πλέξιμο, παρουσιάζει ίδιος Ισπανική ψυχή, νοιώθει και τύπους της πιάτσας, ξεχειλίζει πως η φλόγα του έρωτα, έχει δ-άπο έξυπνα άστεία και παίζεται λη τη δύναμι να λαμπαδιάση τις υέ άδιάπτωτο κέφι τόσο από τον ψυχές ως το σημείο που χύνει το Χατζηχορήστο. όσο και από τους αίμα από τις καρδιές κι' αφέ- άλλους ήθοποιούς, έτσι ώστε το νει νεκρά τα κορμιά: "Όταν η κοινό που άρέσκεται στο χοντρό γέλιο, να γελά με την καρδιά του.



Η Ζουμπουλάκη και ο Μυράτ σε μία σκηνή της «Πικραγαπημένης»

στερα από τον φοβερό συγκλονισμό της ανάμεσα στη φρίκη για την ένοχη του άντρα που την πηρόδωσε και την άκατανίκητη αγάπη της γι' αυτόν, θαρεί, πως βρίσκει τη λύσι σε μία συμφιλί-ωσι γονιού και κόρης, η ίδια η προγονή θα πέση στην άγκαλιά του πατριού! "Όλο το μίσος της γι' αυτόν, δεν ήταν παρά φλόγα έρωτική που κρυφόκαιγε μέσα της. Αυτή είναι η πραγμα-τική μπόρα που ξεσπά στην κε-φαλή της άμοιρης μάννας και γυναίκας. Με το αίμα της, χυ-μένο από το χέρι του ίδιου του αγαπημένου της, θα πληρώση το λάθος της να παντρευθή για δεύτερη φορά, με μία κόρη στο πλευρό. Και καθώς θα φεύγη ο φονιάς, στην κόρη δεν θ' άπομέ-νη, άλλο παρά να κλαίη πάνω στ' άμυχο κορμί της μάννας, τη γαμένη μάννα και τον φευγάτον έρωτα.

Κράμα ρεαλιστικού και ψυχολογικού δράματος «Η πικραγαπημένη» είναι — αν εξαιρέση κανείς το «τρακαρίσμα» στην πρώτη πράξι και στην αρχή της τρίτης — συνθεμένη με άληθινή μαεστρία, που πυκνώνει τη δραματική σύγκρουσι στην δεύτερη πράξι και τραγικά την αναστρέ-φει στην άπόληξι της τρίτης. Και έχει την εύτυχία να έρμηνεύεται με άληθινή τέχνη. Ηρωίδα του έργου είναι η Ραϊμούντα, που αί-ρει τον διπλό σταυρό του μαρ-τυρίου της μάννας και γυναί-κας. Ηρωίδα της σκηνής, η Βού-λα Ζουμπουλάκη, που σηκώνει στους καλλιτεχνικούς της ώμους όλο το βάρος για την σκηνική άπόδοσί του, σε σημείο που να «παθαίνεται» η ίδια και να συμ-παρασύρη στα παθήματά της τον θεατή. Δίπλα της αντίξια στά-θηκε η Βούλα Χαριλάου, που σάρ-κωσε την προγονή Αγάθη, με τόση υποκοιτική δύναμι ώστε να σε κάνη να μετέχης στους ψυχι-κούς της κλυδωνισμούς κι' όλο και πιότερο να σε τραβάη ως το βάθος του έσωτερικού ψυχισμού της. Για τον δάσκαλο και ήθο-ποιό Δημήτρη Μυράτ, περιττεύει να τονίση κανείς την έντεγνη στάσι, κίνησι, έκφρασι και όμι-λία. Χρόος όμως έχει να εξάρη την εξαιρετα ψυχολογημένη άπό-δοσι του Ρούμπιου από τον Βά-σο Ανδρονίδη, την έξοχη σε ό-μιλία και άρθρωσι προβολή της Χουλιάνας από την Αλίκη Ζω-γράφου και την καλή εμφάνισι του Ευσέβιου από τον Δημ. Μπι-σλάνη.

Υποχρέωσι επίσης έχει να ά-ναγνωρίση την προσαρμοσμένη στο πνεύμα του έργου ώραία και σοβαρή μουσική του νέου συνθέτη Δημήτρη Τερζάκη, ένισχυμένη με το τραγούδι της «Πικραγαπημέ-νης», που άσφαλώς θα γνωρίση και λαϊκή έπιτυχία και που το άποδίδει ο Χόρον.

Συντελεστής στην όλη καλλι-τεχνική έπίτευξι είναι ο Πέτρος Ζουμπουλάκης που φιλοτέχνησε τα σκηνικά και τα κοστούμια, η Έρριέτα Μπουρουδή που βοήθησε στη σκηνοθεσία και η Ιουλία

Ίατρίδη, που προσφέρει μία ω-ραιότατη και θεατρική έλληνική άπόδοσι του έργου.

Μετά το δράμα, η φαρσο—κω-μωδία, μετά την τέχνη, η τεχνι-κή. Ο «Τηλέμαχος τρύπωσε» των Ν. Τσιφόρου και Π. Βασιλειάδη, που παίζεται από τον θίασο Χα-τζηχορήστου, με τη συμμετοχή της θιασαρχικής τριάδας Αύλωνίτη—Βασιλειάδου—Ρίζου στο θέατρο της όδου Πανεπιστημίου. Οι συγ-γραφείς έξομολογούνται την «ά-μαρτία» τους: "Έγραφαν ένα κεί-μενο κομμένο και ραμμένο στ' ά-χνάρια των τεσσάρων συμπρωτα-γωνιστών, με μοναδική πρόθεσι την είσπραξι του γέλιου. Καμ-βάς; Ο συνηθισμένος: Δυό ελε-φτάδες με «σιτεμένες» γυναί-κες, στραβοτιμονιάζουν με άνά-λαφρες πεταλούδες — χάρμα ιδέ-σθαι ως Νανά ή Πόπη Λάζου και έλκυστική ως Μίνα ή Ντίνα Κα-ραδασίλη—που τους πουλάνε ό-σο τα καταφέρνουν πιο άκριβά τον έρωτα. Ός που μπαίνει στη μέση ο φουκαράς ο Τηλέμαχος, που ψάχνει για δουλειά κι' άνα-καλύπτει ότι στην υπόθεσι αυτήν υπάρχει ψητό. Σχεδόν με το ζό-ρι κατορθώνει να «τρυπώσει» σε μια θεσούλα που χρόνια κυνηγάει για να μη τον κυνηγάνε οι πι-στωτές του — το νέο στοιχείο στον «καμβά» της φάρσας, που είναι και μία από πολύ φυσικά μακριά και έπιφανειακά, υύξι, γι' αυτό το δραματικό στο βά-θος φαινόμενο της έποχής. Κι' άφού τρύπωσε, κανένας πια δεν τον επιάνει». Με τον συγκεκριμε-μένο έκδιασμό κι' από γκάφα σε γκάφα, θα τα καταφέρνη στο τέ-λος και των συναδέλφων του τούς μισθούς να αύξήση και την οί-κογενειακή τάξι των προσταμέ-νων ν' άποκαταστήση κι' ο ίδιος να παντρευθή την δακτυλογράφο. Έκείνο που πρέπει να σημει-ωθή είναι ότι η φάρσα αυτή ε-λκτρας. Φλογερή καθώς είναι ό χει τεχνικό πλέξιμο, παρουσιάζει ίδιος Ισπανική ψυχή, νοιώθει και τύπους της πιάτσας, ξεχειλίζει πως η φλόγα του έρωτα, έχει δ-άπο έξυπνα άστεία και παίζεται λη τη δύναμι να λαμπαδιάση τις υέ άδιάπτωτο κέφι τόσο από τον ψυχές ως το σημείο που χύνει το Χατζηχορήστο. όσο και από τους αίμα από τις καρδιές κι' αφέ- άλλους ήθοποιούς, έτσι ώστε το νει νεκρά τα κορμιά: "Όταν η κοινό που άρέσκεται στο χοντρό γέλιο, να γελά με την καρδιά του.

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ